

stridande — helt eller delvis — af kostnaderna för utredning rörande äganderätten till båtsmans- och soldattorpen, att utgå enligt de bestämmelser och villkor, som Riksdagen behagade att själf närmare bestämma.

Stockholm den 28 januari 1905.

Elof Nilsson.

N:o 118.

Af herr **F. Pettersson** i Tjärsta, om ändring af 4 och 11 §§ bevillningsförordningen.

Bland vårt lands skattdragande befolkning finnes en klass, som i allmänhet besitter en blott ringa och ofta ingen skatteförmåga, nämligen ägare och innehafvare af smålägenheter. Då taxeringsmyndigheterna måste värdera lägenheterna efter brandförsäkringsvärdena, blifva de vanligen åsatta för höga värden med afseende på den inkomst de verkligen lämna. Ofta ligga dylika lägenheter på ofri grund, köpt på viss tid eller upplåten mot högt arrende, och innehafvas af personer, som lefva i mycket små omständigheter och hafva svårt att förtjäna sitt lifsuppehälle.

En arbetare köper under sin krafts dagar några har jord på viss tid eller får sådan på arrende, där han uppför åt sig en stuga. Så länge han är arbetsför reder han sig och kan väl betala skatt till stat och kommun, men krafterna aftaga och han har svårt försörja sig och sin familj. Hvarje skattekrone är då för honom svår att anskaffa.

Är nu en lägenhet taxerad till 500 kronor, så erlægges ej fastighetsbevillning i enlighet med bevillningsförordningen § 4 mom. d, men är den taxerad till blott några kronor öfver nämnda summa, så måste

fastighetsbevilning betalas. Då det just är de fattigaste bland den bofasta delen af vårt folk med mycket svag skatteförmåga, som äga eller innehafva lägenheter taxerade till angifna belopp, så synes rättvist och önskligt, att bevilningsfriheten något utsträcker, till exempel till ägare eller innehafvare af lägenheter med värde ej öfverstigande 800 kronor. I vanliga fall har den lösa arbetaren eller statkarlen med en sådan inkomst bättre ekonomiska villkor än lägenhetsinnehafvaren, som måste underhålla sina hus och har att betala tomtöre eller arrende för marken.

Det händer också mångenstädes och icke sällan, att taxeringsmyndigheterna till följd af ömmande omständigheter, ehuru det är i strid med bevilningsförordningen, se sig nödsakade att befria innehafvare af smålägenheter med värde af mellan 500 och 800 kronor från erläggande af bevilning.

Då emellertid med det minskade värde penningen har i vår tid och de på många sätt stegrade lefnadsbehof, som nu äro rådande, det måste erkännas, att den delen af vårt folk, som har en inkomst af 500 kronor upp till 600 kronor, är bland de svagare, så synes det äfven vara rättvist och billigt, att bevilning för inkomst af kapital eller arbete icke äger rum förrän den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster, däri inbegripna äfven hustruns, uppgå till 600 kronor, och att bevilningsförordningen § 11 mom. 1 ändras därhän.

Med anledning af hvad jag här anfört, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta följande ändringar i nu gällande bevilningsförordning, så att där måtte komma att stå i § 4 d »800 kronor» i stället för 500 kronor och i § 11 mom. 1 »understiga 600 kronor» i stället för »understiga 500 kronor».

Stockholm den 27 januari 1905.

Fr. Pettersson
i Tjärsta.
